

Sygn. akt II KK 313/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,
w sprawie **J. S.**

ukaranej z art. 86 § 1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 7 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 lutego 2012 r,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionej J.
S. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w G.**

UZASADNIENIE

J. S. została obwiniona o to, że:

- w dniu 7 stycznia 2012 roku około godziny 0:05 w miejscowości A., na ul. N., kierując samochodem marki VW Golf znajdowała się w stanie po użyciu alkoholu (I - 0,23 mg/l, 11-0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) i nie zachowując należytej ostrożności wjechała do przydrożnego rowu, a

następnie uderzyła w betonowy przepust stanowiący dojazd do posesji nr 8c powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

- w tym samym miejscu i czasie kierowała samochodem marki VW Golf, nie posiadając przy sobie dokumentów wymaganych podczas kontroli w postaci polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdu,

tj. o czyn z art. 86 § 2 i 3 k.w. oraz art. 95 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 2 lutego 2012 roku, Sąd Rejonowy uznał obwinioną J. S. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, z tym, że ustalił, iż pierwszy z czynów stanowi przestępstwo z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności wraz z obowiązkiem świadczenia w powyższym okresie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 86 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 2 k.w. orzekł wobec obwinionej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) miesięcy.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 6 kwietnia 2012 r.

Kasację na korzyść obwinionej złożył Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 86 § 1 k.w. poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji, gdy czyn obwinionej wypełniał znamiona wykroczenia z art. 86 § 2 k.w. oraz polegające na wymierzeniu J. S. na podstawie art. 86 § 1 k.w. kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, tj. kary nieprzewidzianej w tym przepisie, a także powyżej przewidzianego ustawowego zagrożenia w art. 20 § 1 k.w.

W konkluzji w kasacji został sformułowany wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Kasację poparł na rozprawie prokurator Prokuratury Generalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna, aczkolwiek z uwagi na jej kierunek, mogła zostać rozpoznana tylko w zakresie zarzutu obrazy art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 20 § 1 k.w. Natomiast pierwsza część zarzutu nie mogła zostać merytorycznie rozpatrzona, albowiem w tej części wskazane uchybienie w postępowaniu sądu meriti zostało popełnione na korzyść obwinionej, a poprawienie kwalifikacji prawnej czynu z art.

86 § 1 k.w. na art. 86 § 2 k.w. byłoby działaniem na niekorzyść obwinionej. Wbrew twierdzeniom wyrażanym w końcowej części uzasadnienia kasacji, poprawieniu kwalifikacji prawnej tego czynu na art. 86 § 2 k.w. sprzeciwia się zakaz ujęty w art. 455 zd. drugie k.p.k., mający zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia z mocy art. 112 k.p.w. w zw. z art.109 § 2 k.p.w. Ma natomiast rację Prokurator Generalny, że orzeczenie kary ograniczenia wolności, jako kary wymierzonej na podstawie art. 9 § 2 k.w. za oba wykroczenia, w wysokości 6 miesięcy, nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 20 § 1 k.w., albowiem przepis ten przewiduje tylko jeden wymiar tej kary, tj. miesiąc ograniczenia wolności. Nie trzeba przy tym szerzej wykazywać wpływu naruszenia tego przepisu na treść wyroku. Skoro w tym zakresie zarzut kasacji okazał się zasadny, a uchybienie to dotyczy wymierzenia kary za oba wykroczenia, to zaskarżony wyrok należało uchylić w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wymierzy karę zgodnie z zasadami obowiązującymi w Kodeksie wykroczeń, pamiętając także, iż pierwszy czyn nie jest – jak wynika z treści wyroku – przestępstwem, a z uwagi na kierunek kasacji powinien mieć na uwadze, iż nie będzie mógł poprawić kwalifikacji prawnej pierwszego wykroczenia na art. 86 § 2 k.w.

Z tych powodów należało orzec jak w wyroku.